

որոյ աղագաւ զբազում գրեանս ժողովեաց յամենայն հոգեւորական, որք էին շարագրեցեալք ի սրբազան վարդապետացն մերոց. որով առեւելիցն լուսաւորէր եւ վարժեցոցանէր զաշխիւրդեալ իւր ի որդեկութեն շնչին, յաւորեալնէն՝ հրեւոյն։... Արդ ուրեմն՝ որպէս ասացաք՝ հետեւելով սրբազան հարցն մերոց, զինի ժողովելոյն ի դատարանն իւր զգտաւէտ գրեանս շարագրեցեալս ի մերայնոց սրբազանից. յետ որոյ յեւն եւրջ յաջողմբ որեւն իւրեքանեցոցանէլ զապրտածքանիւն եւ զգիւնսն իւրեւն գրեւն յայլոց լեզուաց արեւորեկեցի ի մեր բարբառ իբր առնելով զպսակ ի վերայ պսակի։

“Եւ զի թէպէտ յաղագս այսորիկ եւս բազմոց բաժնեցաւ ի բարբառաբար որքեացն մերայնոց, որք գտանէին յայնժամ յազգս մեր, զորոց հարացոցեալ էր զաւարաց շնչին նախանշն հնազանդ, եւ ատելի եղեալ էր ախտացեալ աշաց նոցին գեղեցիկ ճառագայթն արեգական։ Եւ յիրաւի ասեմ, որպէս մարմնաւոր հիւանդացելոց, այսպէս եւս հոգեպէս ախտակրեցոցն այնոցիկ ամենայն անուշահամ կերակուր իբր օշինգր թուեցեալ լինէր։ Սակայն նա բամբասեալ եւ ոչ փոխարէն բամբասէր. այլ ըստ սրբազան առաքելոյն Պողոսի՝ օրհնէր զբամբասողս իւր, առնելով աղօթս ի վերայ նոցա։ Որոյ վասն միշտ եւ յաւէտ գրէր առ նա հայն իւր, Պատրիարքն Սրբոյ Բաղաբիս, զբանս յորդորականս եւ յուսադրականս, մի երբեք վերջնալ յառաջանալէն իւրեւն եւ ի դատարանն իւրեւն. զի այնպիսի վայրադողանջքն ոչ այլք են, եթէ ոչ պատրաստական գործիք սատանայի, որովք եւ ի ձեռն նոցա կամի խափանել զսրբազան գիտութիւնս աստուածային գրոց, որով գերափայլի Եկեղեցին Հայ։ Եւ մի վասն որեւիցն շնչին շնչին յետ նախանշնի ի իւրեքանեցոցանէն օգրտեալ գրոց, որովք եւս սրբազան նախնիքն մեր գերափայլեցան ի մէջ սրբոյ Եկեղեցւոյ... Եւ յաւէտ այսպիսեօք քաջալերական յոր-